

Izdaja
uprava „Slov. narod.
gledališča“.

Ureja
dr. Pavel Strmšek
v Mariboru.

ZRNJE

Štev. 4.

Mariborski kulturni vestnik.

6. XI. 1920.

Dementij:

Večer pred 1. nov.

Pleteš vence za grobove
pa kramljaš z menoj:
na vse lepe davne dnove
luč prižgala sva nocoj.

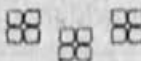
Skupaj svečke tvoje, moje
vsem gore to noč;
skupaj ščiti rok jih dvoje:
vsem, ki ljubila sva jih nekoč.

Dementij:

Resignacija.

Ko izgori srce nam od trpljenja,
da vse izžgano je kot suha goba,
ki se v pepel sesula je od tlenja —
takrat vseeno nam je: noč — svetloba.

Le še v kesanju včasih, v bolečini
nenadoma spomin se zgane v duši:
kot kamen v mrtvi nemi razvalini,
ki črv neviden ga od nje odkruši.

Prva redna sezona mariborskega gledališča.

Ko je bila odločena usoda Maribora, je nastalo takoj vprašanje, kako si bomo ustvarili one kulturne zavode, ki jih preje nismo imeli in so nujno potrebni za napredek tega drugega največjega mesta v Sloveniji. Na prvem mestu je bilo vprašanje slovenskega gledališča v Mariboru. Bilo je treba pokazati Mariboru, da imamo tudi mi svojo kulturo, in maši, ki prej ni bila vajena spoštovati slovensko besedo, je bilo mogoče ravno z gledališčem kazati njeno silo in krasoto. Bil je srečen slučaj, ki je rešil to vprašanje kar najugodnejše. Velika zasluga gre tedanjemu vladnemu komisarju dr. V. Pfeiferju, ki se je odločil za vsako ceno omogočiti slovensko gledališče v Mariboru. Ta sklep bil bi težko izvršljiv, da ni takrat Nučič odhajal iz Ljubljane v Zagreb — in se ustavil v Mariboru. Tako je dobilo gledališče svojega pravega ravnatelja. Treba je bilo vse ustvariti iz nič in za tako delo je treba izkušenega, marljivega in navdušenega delavca. In to je Nučič. Kdor ga je videl lansko leto pri delu za prvo mariborsko sezono, ta je znal prav ceniti njegove uspehe. Začelo se je s popravami v gledališču, ki je bilo precej zanemarjeno. Dramatično društvo je dalo svojo garderobo v porabo. Vse drugo je bilo treba iznova ustvariti. Čas za priprave je bil kratek. Ravnatelju Nučiču se je posrečilo angažirati nekaj najboljših slovenskih igralcev, svojih bivših tovarišev, tako da je ansambl končno obsegal sledeče igralce in igralko: H. Nučič, Valo Bratina, Rado Železnik, Pavel Rasberger, Fr. Gregorin, Edo Grom, Ciril Velušček, Gustav Strniša, Ludvik Švagelj, Vekoslav Janko, Vinko Rožanski, Ivan Gabrič; Berta Bukšekova, Štefa Dragutinovičeva, Iva Šetinska, Danica Savinova, Viki Podgorska, Herma Gromova, Elvira Kraljeva, Katica Petkova, Olga Neratova. Ravnatelj Nučič je takoj otvoril tudi dramatično šolo, ki jo je vodil dva meseca; reden teoretski pouk ob večerih je združil s praktičnim nastopom v manjših vlogah pri predstavah. Iz te šole so izšli: Viki Podgorska, Elvira Kraljeva, Katica Petkova, Ciril Velušček, Vekoslav Janko in Ivan Gabrič, ki so bili vsi takoj angažirani.

In tako so se pojavili v začetku septembra na mariborskih vogalih veliki beli plakati, ki so oznanjali otvoritev prve sezone v Mariboru s seznamom iger in igralcev. Otvoritvena predstava je bila določena na dan 27. septembra. Igral se je Jurčičev „Tugomer“. Ni bilo mogoče začeti primernejše nove mariborske sezone, kakor s to našo narodno dramo, ki ima z usodo Maribora toliko skupnega. Saj so Tugomerjevi Braniborci le zgodovinsko preoblečeni Mariborci iz 1868. do 1872. Igra je bila dobro pripravljena, daš ni bilo lahko dobro zasesti vse vloge in aranžirati ljudske scene. Popoldne, tik pred predstavo, še ni bilo godbe; ravnatelj se je obrnil na železničarsko godbo, a ta je bila še tako nemška, da še ni znala naših himen; šla se je šele učiti in zvečer ob pol osmih je že igrala „Bože pravde“ v našem gledališču. Navdušenje

je bilo velikansko — gledališče nabito polno. Prof. Strmšek je govoril in med gromovitim ploskanjem je otvoril „Tugomer“, slovensko mariborsko gledališče.

Predstave so se vršile petkrat na teden, tuintam tudi popoldne (dijaške predstave). Vseh prireditev je bilo 222. Gotovo lepo število! Uprizorilo se je 51 raznih iger, in sicer: Jurčič: „Tugomer“ (šestkrat), Heyermans: „Amnestija“, Čehov: „Medved“ (3), Finžgar: „Veriga“ (6), Schönthan: „Ugrabljene Sabinke“ (7), Zapoljska: „Moralna gospe Dulske“ (7), Brandon: „Charleyeva tetka“ (6), Ibsen: „Strahovi“ (3), „Mlinar in njegova hči“ (gojenci dramatične šole 2), Funtek: „Tekma“ (4), Schönthan in Kadelburg: „Gospod senator“ (6), Bernstein: „Tat“ (5), Linhart: „Veseli dan ali Matiček se ženi“ (10), Nučič: „Orkan“ (7), „Snegulčica“ (5), Milčinski: „Brat Sokol“ in Ogrinec: „V Ljubljano jo dajmo“ (5), Andrejev: „Gaudeamus“ (4), Lengyel: „Tajfun“ (6), Paulton: „Nioba“ (5), Moree: „Revček Andrejček“ (8), Somerset-Mangham: „Kraljevska visokost“ (6), Krenn in Lindau: „Brez denarja“ (8), Horst: „Nebesa na zemlji“ (7), Ogrizovič: „Hasanaginica“ (10), Strindberg: „Upnik in Nani-Slepec“ (2), Thoma: „Lotkin rojstni dan“, Courteline: „Le retour du bal“ in Rossi: „Poljub“ (4), Etlinger: „Knjiga pritožb“ (4), Dr. Ivan Lah: „Pepeluh“ (5), Dreyer: „Sedemnajstletni“ (3), Walter in Stein: „Gospodje sinovi“ (2), Lipschutz in Lothar: „Velika srenja“ (2), Detsch-Finžgar: „Kristova drama“ (5), Nušič: „Protekcija“ (3), Grillparzer: „Sappho“ (3), Finžgar: „Divji lovec“ (5), Tolstoj: „Moč teme“ (3), „Španska muha“ (4), Hervey: „Mamzelle Nitouche“ (7), Dr. Kraigher: „Školjka“ (3), Guimera: „V dolini“ (2), Schönherr: „Satan v ženski“ (3), Gavault in Charvey: „Josette moja žena“ (2), Strindberg: „Pelikan“ (2), Vojnović: „Smrt majke Jugovića“ (6), Engel in Horst: „Pereant možje“ (2), Cankar: „Kralj na Betajnovi“ (2), Gorki: „Na dnu“ (2).

Vidimo torej, da je bil repertoire dobro izbran, pester in bogat. Zaključek sezone je bil dne 28. junija 1920 z Vojnovičevo „Smrt majke Jugovića“, ki se je igrala v originalu: na ta večer je gostovala s kolosalnim uspehom prva jugoslovanska tragedinja markiza Strozzi Ružička iz Zagreba. Med sezono so gostovali še sledeči gostje iz Zagreba: Tonka Savič (Moralna gospe Dulske), Nina Vavra (Hasanaginica), Dragutin Freudenreich (Knjiga za pritožbe) in iz Ljubljane Josip Povh (Španska muha, Nebesa na zemlji in Mamzelle Nitouche).

Poleg predstav so bili trije koncerti Baloković, F. Rijavec, Šlais, in dva plesna večera (Cara Negri). Lepi so bili spominski večeri: „Naprej zastave Slave“ (v spomin Simonu Jenku), „Zoisov večer“ in veličastni „spominski večer ob obletnici naše svobode“ s petjem, deklamacijami in dr. Lahovo: „Bajko o kralju Matjažu“ (z živimi slikami).

Težko je naštetati vse ovire in težave, ki jih je mogla premagati le energija vodstva in solidarna podpora gledališkega občinstva. Takoj v začetku sezone, ko je gledališče najbolj rabilo reklame, je nastala dvamesečna tiskarska stavka. Gledališče si je

pomagalo, kakor si je moglo. Ob priliki železničarske stavke je odrekla elektrika: gledališče je bilo v temi in igralo se je pri karbidnih svetilkah. In mnogo drugega. Draginja je rastla. Gaže igralcev niso več zadostovale; nad slovenskim gledališčem je visel Damoklejev meč. Med počitnicami je šele prišla dolgo obljubljena in pričakovana rešitev iz Beograda. Maribor začenja svojo drugo sezono.

M. Skrbinšek:

„Smrtni ples“.

(Vampir.)

Strindbergovo dramatično delo, ki se uprizori na mariborskem gledališču prihodnji teden v dveh zaporednih večerih, bi moglo nositi v celoti naslov Smrtni ples ali pa Vampir, kajti Strindberg nam v glavni osebi te drame v dveh delih predloči človeka, ki je zapadel smrti. Zgrabil ga je vihar, ki ga končno potegne v grob, in ples, v katerega ga ta vihar prisili, budi v njem instinkte, ki zažare ali v krvavi luči, ali pa vzbujajo grozo v svoji neprodorni temoti, najhujši in odločilni instinkt, ki se razvije v gonilno silo vsega dogajanja v tej drami je pa vampirska stran njegove narave.

Strindberg si sam ni bil čisto na jasnem, kako bi naslovil to dramatično delo. Ko je dokončal prvi del pod naslovom „Smrtni ples“ se je, kar je sploh značilno za njegov način ustvarjanja, spet oprijel motiva, ki ga je že obdelal v prvem delu in ga razvijal naprej. Iz Edgarjeve duše se je razgorela v drugem delu žgoča iskra, v velik vseuničujoč plamen. In tenor smrtnega plesa, kateremu je junak drame zapadel, je njegovo vampirsko izsesavanje okolice. Strindberg je občutil čisto dobro, da naslov „Smrtni ples“ v drugem delu ne izčrpa več njegove vsebine, dal mu je naslov — Vampir, in celo mislil na to, oba dela združiti pod tem naslovom.

Kakor pri večini njegovih dramatičnih del ima površen gledalec tudi pri tem delu vtis, da je bil Strindberg velik sovražnik žensk — da je žensko hote slikal v pretiranih ostrih barvah. A ravno „Smrtni ples“ ovrže to hipotezo v obeh svojih delih. Tu si stojita nasproti zopet mož in žena in zopet mož podleže in je izbruh žene ob njegovi smrti pač najgroznejši v svojem brezčutnem satanskem triumfu, ali — Strindberg pravi sam, da vsebuje to delo le veliko psihološko razkritje, da ne nagiba v njem niti na stran moža niti na stran žene, temveč nam kaže oba v nagoti — človeka sploh!

Sta to dva človeka, ki sta navezana drug na drugega, ki sta se vzela pač iz ljubezni, a iz one ljubezni, ki pomenja tudi sovražstvo, iz one ljubezni, ki je rojeno „iz pekla“, to je ona sovražna ljubezen ali ljubezensko sovražstvo, ki uniči toliko duš, ki bi mogle uživati sreče najlepše duševne harmonije, da niso zašle v razmere, ki jim zbude to iz pekla rojeno ljubezen.

Da ni Edgarjeva žena, Alice, svojčas zahrepenela po življenju v umetnosti kot igralka, a je morala spoznati, da ni med izvoljenimi, in da ni Edgar sanjal svoj čas o slavi znastvenika ali vsaj

dobrega šolnika, a je moral spoznati, da so bili le zlati gradovi, ki jih je zidal v zrak, ker mu je nedostajalo trdnega temelja sreče v razprodaji dela, ki ga je spisal, da ju je službeno razmerje zaneslo drugam in ne na ta pusti otok, v te mrzle sobe trdnjavskega stolpa, kjer ga ni hotelo dvigniti više niti napredovanje v šarži, kjer ni znal klečeplaziti, tako da je ostal kapetan, medtem ko so drugi njegovi tovariši si smeli našiti zlate ovratnike, bi mogoče bila živela srečno v medsebojni ljubezni, in bi se ne bila vzbudilo v njenih dušah nikdar ono življensko sovraštvo, ki je rojeno iz pekla.

Da bi imela vsaj moč se ločiti, živeti vsak sam zase! Ali ne — priklenjena sta drug na drugega. Celih petindvajset let sta že poročena. Vsak dan se grizeta znova, vsak dan sta znova na tem, da se ločita, a ne moreta vzaksebi! Živita skupaj v tem hladnem stolpu sredi mrke narave zapuščenega otoka tam na severu, sredi mračnih dni in viharnega ozračja.

Končno pride bolezen kot glasnik smrti. Edgar je na pragu v oni svet in tu razplamti ono ljubezensko sovraštvo v uničujoč požar. Edgar končno podleže bolezni in še umirajočemu ne ugasne dno sovraštva — v obraz pljuva ženi in ona ga udari v lice — ga vlačí za brado.

A ko je izdihnil?!

„Odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo“, pravi z zadnjim vzdihom.

„Gotovo sem ga ljubila“ šepne ona.

„In sovražila“ pristavi sorodnik Kurt.

Te besede imenovanih treh osvetljuje vse duševne zapletljaje, ki prepletajo to najsilnejšo Strindbergovo zakonsko dramo, a je obenem zatirajo tudi s pajčolanom zagonetnosti človeške narave!

Kurt, ki stopi med njiju in je priča njune tragedije, je človek, ki je mnogo pretrpel v življenju, a končno vendarle našel mir. Naselil se je na otoku ob morju, ali vrtnec ljubezenske tragedije Edgarja - Alice ga je potegnil vase, — da se je komaj z zadnjo duševno silo še rešil iz njega. Kurt je verna slika Strindberga samega, ki ga je vrtnec življenja tudi opetovano zgrabil, ko je že mislil, da je našel mir!

Shakespeare, „Sen kresne noči“.

Za izdajo* Župančičevega prevoda je napisal prof. J. Kelemina jako zanimiv in poučen uvod ter dodal prevodu opazke, ki dobro služijo za boljše razumevanje drame, oz. komedije. Iz tega uvoda povzamemo: „Sen kresne noči“ je prigodna pesnitev k poroki sira Tomaža Heneageja, zakladnika kraljice Elizabete. Na poroko, ki je bila 2. majnika 1594, so pričakovali tudi vladarico, neomozeno kraljico Elizabeto, in pesnik je vpletel v igro marsikak poklon visoki gospe. — Mogoče je hotel z rokodelci-diletanti podati tudi karikaturu svojih vrstnikov-igralcev in istotako v predstavljanem komadu in načinu proizvajanja parodijo na sodobno dramatiko in gledališko umetnost. „Sen kresne noči“

* Izdala Tiskovna zadruga v Ljubljani.

je dvorska pesnitev, ki se v marsikateri posamičnosti približuje maskeradni igri, na angleškem dvoru navadni stalni literarni obliki. V igri so tri različna dejanja spletena v celoto; njih motivi pa so več ali manj znani že od drugod. — Shakespeare se zelo malo drži časovnega in krajevnega okvira. Tezej ni atenski heroj, temveč angleški lord; nastopajoče osebe so kavalirji in dame renesančne dobe.

Glavno dejanje se vrši v kresni noči, ko planejo vsi duhovi, kar jih premore voda in kopno, zrak in ogenj iz svojih skrivališč. Kresna noč zbudi v človeku neznane zmožnosti, tako da zre in sliši, kar mu je sicer neslišno in nečutno, ko ga prinese plaha noga v mesečnem gozdu skozi shajališča duhov. Vendar pa naš opomni na koncu igre pesnik sam, da so vse to sanje, izrodek fantazije:

mislite, da vse to bile
so le sanje: da zaprli
ste oči, prikazni zrli. . .

„Poezija gozda, čuda bajnega sveta, borbe nedolžne, dasi burne strasti — vse to ne izgreši včinka na onega, ki je dovzeten vtisom lepote in mladosti“ pravi Kelemina.

Rihard Franz Josef Heuberger

skladatelj operete „Ples v operi“, ki se sedaj uprizarja v našem gledališču, je rojen l. 1850 v Gradcu. L. 1875 je dovršil svoje študije na tehniku, se po enoletnem inženirskem službovanju popolnoma posvetil muziki ter postal pevski učitelj akademskega pevskega zbora na Dunaju. Spočetka se je posebno udeleževal v muzikalni kritiki, njegove recenzije so prinašali najbolj razširjeni dunajski listi. L. 1902. je postal učitelj na konzervatoriju in l. 1904 prevzel uredništvo lista „Neue musikalische Presse“.

Izmed premnogih plehkkih produktov lahkokrile operetne muze lahko Neubergerjev „Ples v operi“ kakor tudi pet ostalih njegovih operet prištevamo med resna muzikalna stvarjanja. Njegove štiri opere: „Dogodek noveletne noči“, „Manuel Venegas“, „Mirjam“, „Barfüssele“ pa so bile z dobrim uspehom uprizorjene deloma v Leipzigu, deloma v Dresdenu. Med mnogimi njegovimi prav raznovrstnimi kompozicijami pa so najznamenitejši možki zbori.

S. - R.

Gostovanje mariborskega slov. nar. gled. v Ptuj.

Po deloma premaganih težkočah, ki so doslej ovirale gostovanja našega gledališča v bližnjih mestih, je naša drama preteklo sredo, 3. novembra 1920, otvorila v Ptuj svoje stalno gostovanje s Cankarjevim „Kraljem na Betajnovi“. — Priznati moramo požrtvovalnost našega gledališkega osobja, ki hoče svesto si svojih narodnih in kulturnih dolžnosti vsestransko podpirati upravo gledališča, da zamore ugoditi želji ptujskega občinstva, ki je pri prvem gostovanju pokazalo priznanje in umevanje za to pomembno institucijo. —

Reperioire bodočega tedna:

„Charleyeva teta“

Burka v 3 dejanjih.

Angleški spisal Brandon Tomas.

Režiser: Rado Železnik.

Osebe:

Colonel Sir Francis Chesney,
baron, poprej v indijski službi
Stephen Spittique, odvetnik v
Oxfordu J. Povh
Jack Chesney H. Nučič
Charley Wykeham R. Mikulič
Lord Francourt Babberley R. Železnik
Brasnet, sluga v kolegiju P. Rasberger

Dona Lucia d' Alvadorez,
Charleyeva teta B. Bukšekova
Ana Spittique, Spittiquova nečakinja D. Savinova
Kitty Verdun, varuhinja V. Podgorska
Ele Delahey, sirota S. Mezgečeva
Mary, sobarica pri Spittiqueu K. Petkova
Kraj: univerzitetno mesto na Angleškem.
Čas: sedanji.

„Zemlja“

Komedija življenja v 3 dejanjih. Spisal Karl Schönherr.

Poslovenil Milan Skrbinšek.

Režiser: Milan Skrbinšek.

Osebe:

Stari Kremen M. Skrbinšek
Janez, njegov sin E. Grom
Reza, gospodinja (oskrb-
nica) pri Kremenovih B. Bukšekova
Katra, dekla pri Kremenovih S. Mezgečeva
Ledeni Gruntar z Visokega P. Rasberger
Napovedovalka S. Dragutinovičeva
Grobar I. Gabrič
Mizar V. Janko

Zdravnik C. Velušček
Veliki hlapec M. Šimenc
Konjski hlapec } pri
Srednji hlapec } Kremenu
Pastir imenovani „Hlapče“ R. Železnik
Peterček, } dečki Ledenege
Pepček, } Gruntarja D. Kompara
Jurček, } J. Končič
I. Vauportič

„Smrt majke Jugovića“

Dramska pjesma u 3 pjevanja. Spjevao Ivo Vojnović. Redatelj: Hinko Nučič.

Lica:

Prvo pjevanje „Snahe“.

Treće pjevanje: „Kosovo“.

Majka Jugovića Dragutinovičeva
Prva E. Kraljeva
Druga K. Petkova
Treća M. Voukova
Četvrta L. Ravnikova
Peta } snaha V. Podgorska
Šesta I. Jelenčeva
Sedma M. Bregovska
Osmi D. Savinova
Deveta snaha, Angjelija B. Bukšekova
Prvi glasnik E. Grom
Drugi glasnik R. Mikulič
Turski zarobljenik V. Janko
Dvanaestero djece Jugovića.
Na čardaku Jug Bogdanove kule. —
Vidov dan godine 1389, o zalasku sunca.

Drugo pjevanje „Avet“.
Majka Jugovića Dragutinovičeva
Angjelija B. Bukšekova
Danjan H. Nučič
Prvi glasnik E. Grom
Drugi glasnik R. Mikulič
Glasovi zvijezda - svijetlica. Glas noć-
noga vjetro. Na čardaku Jug Bogdanove
kule, u sred noći.

Majka Jugovića Dragutinovičeva
Slijepac, guslar P. Rasberger
Kosovka, djevojka V. Podgorska
Jedna baka B. Bukšekova
Bakin unučić B. Nučičeva
Jedan čobanin R. Železnik
Prvi V. Janko
Drugi } turčin J. Košta
Treći M. Kaukler
Prvi J. Kos
Drugi } zarobljenik R. Jerončić
Carica Milica M. Batičeva
Prvi I. Gabrič
Drugi V. Janko
Treći } starac C. Velušček
Četvrti V. Rožanski
Žena K. Petkova
Dijete O. Severjeva
Kopljaničnik E. Grom

Hrišćanski zarobljenici. Hrišćanski kop-
ljaničnici. Sveštenici. Vladike. Patrijarsi.
Starci. Žene. Djeca. Narod i t. n., i t. n.

Na Kosovu poslije Vidov-dana.

„Španska muha“

Burka v 3 dejanjih. Spisala Franc Arnold in Ernst Bach. Režiser: R. Železnik.

Osebe:

Ludvik Cekin, tovarnar žena	V. Bratina	Matilda, njegova žena	 S. Mezgečeva
Ema, njegova žena	 Š. Dragutinovičeva	Henrik, njiju sin	 R. Železnik
Pavla, njiju hči	 V. Podgorska	Dr. Fric Gerlah, odvetnik	 E. Grom
Burvig, državni poslanec	C. Velušček	Tidemajer	 V. Rožanski
Gusti, njegova hči	 E. Kraljeva	Vimer	 P. Rasberger
Zajec, veleposlanik iz Ribnice	 I. Gabrič	Mici, služkinja pri Cekinu	 K. Petkova

„Ples v operi“

Opereta v 3 dejanjih. Po veseloigri: „Trije roza domino“ spisala Viktor Léon in Hugo pl. Waldberg. Uglasbil Richard Heuberger.

Dirigent: *Ferdo Herzog*.

Osebe:

Režiser: *Josip Povh*.

Beaubuisson, rentje	 P. Rasberger	Gerges Dumeniel	 M. Šimenc
Madame Beaubuisson, njegova soproga	 Š. Dragutinovičeva	Margueritte, njegova soproga	 D. Savinova
Henri, nečak, kadet v francoski mornarici	 V. Podgorska	Germain, sluga	 I. Gabrič
Paul Aubier	 J. Povh	Hortenze, hišnja Dumeniel	 S. Mezgečeva
Angele, njegova soproga, nečakinja madame Beaubuisson	 L. Ožegovičeva	Feodora, chansonette	 M. Voukova
		Philippe, prvi natak	 C. Velušček
		Jean, natak	 E. Kaukler

Godi se v Parizu, danes in jutri, za časa princa Karnevala. Mazurko v II. dejanju nastudiral baletni mojster Jakob Pečnik. Plešejo: ga. Iva Šetinska, gđc. Irma Jelenčeva in gg. Rado Železnik in Jakob Pečnik.

„Sen kresne noči“

Bajka v 3 dejanjih (5 slikah). Spisal William Shakespeare. Prevel Oton Župančič. Glasbo zložil F. Mendelssohn-Bartholdi.

Dirigent: *Ferdo Herzog*.

Osebe:

Režiser: *Hinko Nučič*.

Tezej, vojvoda atenski	 E. Grom	Hipolita, kraljica amazonska	 M. Voukova
Egej, Hermijin oče	 C. Velušček	Hermija, zaljubljena v Lisander	 E. Kraljeva
Lisander, Demetrij, } zaljubljena v Hermijo	 R. Mikulič	Helena, zaljubljena v Demetrija	 I. Šetinska
Filozof, voditelj zabav pri Tezeju	 M. Šimenc	Oberon, vilinski kralj	 H. Nučič
Dunja, tesar	 P. Rasberger	Titanija, vilinska kraljica	 Ožegovičeva
Smuk, mizar	 V. Rožanski	Spak, tudi Robin Dobrodruž	 I. Jelenčeva
Klobuč, tkalec	 J. Povh	Grašek, palčki	 O. Severjova
Pisk, mehokrp	 V. Janko	Pajčevina, palčki	 O. Severjova
Nosan, kotlar	 I. Gabrič	Vesča, palčki	 O. Severjova
Trlica, krojač	 L. Švagelj	Gorčica, palčki	 O. Severjova

Drugi palčki iz spremstva kraljevega in kraljičinega. — Tezejevo in Hipolitino spremstvo. — Godi se v Atenah in v gozdu blizu njih.

I. del. „Smrti ples“ I. del.

Spisal Avgust Strindberg. Prevel Adolf Robida. Režiser: *Milan Škrbinšek*.

Osebe:

Edgar, kapitan pri trdnjaskem topništvu	 H. Nučič
Alice, njegova žena, bivša igralka	 B. Bukšekova
Kurt, karantenski mojster	 M. Škrbinšek
Jenny	 E. Kraljeva
Starka	 L. Ožegovičeva

„Vampir“

(Smrti ples, II. del.)

Spisal Avgust Strindberg. Prevel Adolf Robida. Režiser: *Milan Škrbinšek*.

Osebe:

Edgar	 H. Nučič
Alice	 B. Bukšekova
Kurt	 M. Škrbinšek
Allan, Kurtov sin	 R. Železnik
Judita, Edgarjeva hči	 V. Podgorska
Poročnik	 R. Mikulič